Roses

oses mira obsessivament cap a la seva badia, cap al seu mar, rodó i fecund com el ventre d'una venus prehistòrica. Ni les horribles ombres de Santa Margarida, ni els penyals de formigó d'Empuriabrava, poden trencar l'encant primitiu del paisatge. Els aiguamolls deixen traces de vida en la distància, la Muga i el Fluvià llueixen com llenques de plata, Empúries dorm entre les seves pedres i l'Escala espurneja sota la silueta dorment del Montgrí. Emolts estius, carregats de sal i de polsegueres, d'udolants tramuntanades i grumolls de records d'estiuejants i pescadors, de mariners i comerciants, que es dissolen entre les cabelleres esbatanades de les palmeres del passeig Marítim. Roses [http://www.diaridegirona.cat/girona/alt-emporda/roses/], de cap Norfeu a l'Almadrava i de l'Almadrava al Salatar, vuit-cents mil crepuscles us contemplen.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/07/01/roses/854436.html?utm_source=rss